

а приличаха на протегнатитѣ клончета на елхичката.

Но, преди Милка да се опомни, момичето се притисна до нея, извърна плахо глава къмъ вратата и отново запищѣ:

— Помощъ, Милке, помощъ, загивамъ!

Милка сжщо се изплаши.

— Отъ кого се боишъ? Защо плачешъ, момиче? — запита я тя разтреперана. — И коя си ти?

— Не виждашъ ли, азъ съмъ вашата елхичка, — рече зеленото момиче. — Твоятъ татко ще ме заколи... Искамъ да се върна въ гората, при сестричкитѣ си... Ето... ето го, иде!

Наистина вратата изтрещѣ и въ стаята се втурна Милкиниятъ татко съ голѣмъ ножъ въ ржката. Той идѣше право къмъ момичето. Милка скочи и прегърна момичето.

— Татко, татко, недей! — замоли се тя. Но сжщия мигъ отвори очи и разбра, че е спала. Въ стаята нѣмаше никого.

Но тя все още треперѣше, скочи и изтича боса въ кухнята. И що да види! Тамъ наистина бѣше татко ѝ съ голѣмъ кухненски ножъ въ едната ржка, а въ другата държеше повалената на пода елхичка и се готвѣше да сѣче клончетата ѝ.

Милка се спусна и улови разплакана елхичката.

— Татко, татко, недей! — завика тя, както бѣше извикала преди малко насънь. — Пусни я! Тя иска да се върне въ гората при сестричкитѣ си...

Татко ѝ се засмѣ и остави ножа.

— Добре де, — рече той, — азъ не мислѣхъ да я коля. Щѣхъ само да отсѣча долнитѣ клончета, за да върви по-лесно. Ще я сложимъ вънъ на двора и довечера дѣдо Коледа ще я отведе въ гората.

И той изнесе навънъ елхичката.

Цѣлъ день Милка гледа презъ прозореца елхичката. Снѣгътъ я навалѣ, а тя като че ли гледаше Милка и радостно ѝ махаше съ дългитѣ си клончета.

А на другия день на двора нѣмаше никого.

Майка ѝ каза, че презъ нощъта дошълъ дѣдо Коледа и отвелъ елхичката въ гората, при другитѣ елхички. Тамъ тя ще расте и догодина ще се върне за Коледа още по-голѣма и по-хубава.

Георги Райчевъ